

σιτάρι

σιτάρι, το, ουσ. [<μσν. σιτάριν <μτγν. σιτάριον, υποκορ. του αρχ. ουσ. σῖτος], το σιτάρι· τα κόλλυβα: «μετά το τρισάγιο που έκανε στον τάφο του άντρα της, μοίρασε σιτάρι τους λίγους παρευρισκόμενους». Από το ότι τα κόλλυβα γίνονται από βρασμένο σιτάρι·

- δείχνει σιτάρι και πουλάει κριθάρι, βλ. λ. [κριθάρι](#)·

- έσπειρε σιτάρι κι εφύτρωσε κριθάρι, βλ. λ. [κριθάρι](#)·

- μ' άβροχο Φλεβάρη, λιγοστό σιτάρι, βλ. λ. [άβροχος](#)·

- ξεχωρίζω την ήρα απ' το σιτάρι, βλ. λ. [ήρα](#)·

- ξεχώρισε η ήρα απ' το σιτάρι, βλ. λ. [ήρα](#)·

- όργωσε βαθιά και θα 'χεις πολύ σιτάρι, όποιος εργάζεται εντατικά, όποιος κοπιάζει θα έχει και τις ανάλογες απολαβές, τα ανάλογα κέρδη: «μη χάνεις τον καιρό σου τώρα που είσαι παλικάρι, όργωσε βαθιά και θα 'χεις πολύ σιτάρι».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας